

Непобедимите

Ще си направим банда... На Жофроа му хрумна. Каза ни в междучасието, че току-що чел книга, в която едни приятелчета си направили банда, и след това вършели какви ли не дивотии – защитавали хората срещу лошите, помагали на бедните, залавяли бандитите, въобще падала страхотна веселба.

– Бандата ще се казва Непобедимите, досущ като в книгата. Ще се събираме след училище в запустелия двор – обяви Жофроа. – Паролата ще бъде: „Неукротима смелост!“

Когато пристигнах в запустелия двор, Жофроа, Рюфюс, Йод, Алсест и Жоашен вече бяха там. След часовете учителката ме задържа за малко, каза, че съм допуснал грешка в домашното по аритметика. Ще трябва да кажа на татко да внимава повече.

– А паролата? – попита ме Алсест, като ме замеряше с късчета кифла по лицето (той Алсест все яде).

– Неукротима смелост – рекох.

– Можеш да влезеш – каза ми той.

Пущинакът е върхът. Често ходим там да си играем; има трева, котки, консервени кутии, автомо-

билни гуми и една стара таратайка, вече без гуми, в която обаче здравата се забавляваме, врум, врум!

– Ще се събираме в колата – каза Жофроа.

Жофроа ме разсмя, беше извадил от чантата си маска и си я бе сложил на очите, черно наметало с едно Z на гърба и шапка. Татко му е много богат и винаги му купува играчки и неща за дегизиране.

– Мязаш на палячо – казах на Жофроа и това хич, ама хич не му допадна.

– Бандата е тайна – заяви Жофроа – и понеже съм главатар, никой не бива да ми вижда лицето.

– Главатар? – учуди се Йод. – Шегуваш се, нали? Защо точно ти да си главатарят? Защото мязаш на гъба с тая твоя шапка?

– Не, господинчо – отвърна Жофроа, – защото на мен ми хрумна за бандата, ето защо!

И после дойде Клотер. Клотер винаги си тръгва от училище след другите. И понеже е най-слабият в класа, често си има вземане-даване с учителката и му се налага да преписва цели редове.

– Паролата? – запита го Алсест.

– Неудържима смелост – отвърна Клотер.

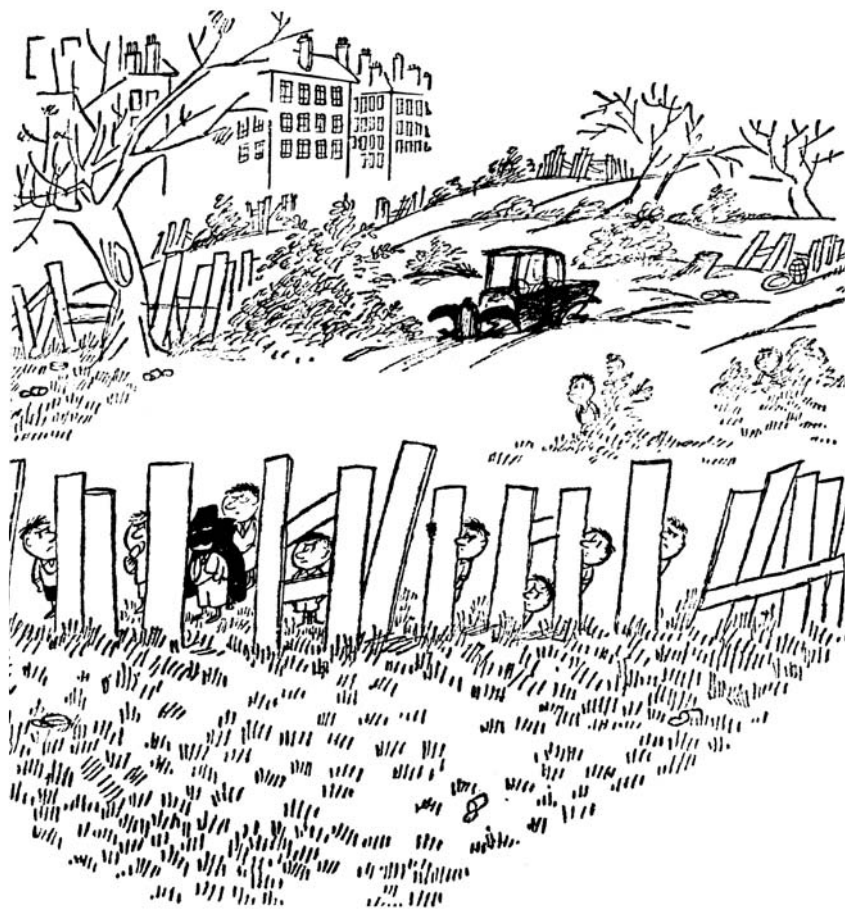
– Не – каза Алсест, – няма да влезеш. Не е тази паролата!

– Да имаш да вземаш – рече Клотер, – ще ме пуснеш, дебелак такъв.

– Не, господинчо – запъна се Рюфюс, – ще влезеш, като научиш паролата, не се шегувам! Алсест, дръж го под око!

– Аз пък – рече Йод – предлагам главатаря да го изберем, онче бонче, счупено пиронче...

– Дума да не става! – отсече Жофроя. – В книгата главатарят беше най-храбрият и най-добре облеченият. Главатарят съм аз!

Тогавя Йод го перна с юмрук по носа, той Йод много си пада по тия работи. Жофроя се озова седнал на земята, с килната маска и с ръце върху носа.

– Щом е така – рече Жофроя, – изключен си от бандата!

– Голям праз! – каза Йод. – Предпочитам да се прибера у дома да си играя с електрическото влакче!

И си тръгна.

– Невъобразима смелост? – пробва пак Клотер и Алсест му отвърна, че и това не е паролата и не можело да влезе.

– Хубаво – рече Жофроя, – трябва да решим какво ще правим. В книгата Непобедимите се качиха на самолета, за да идат в Америка да търсят чичото на едно клето сираче, на което лошите бяха задигнали наследството.

– Аз няма да мога да ида в Америка със самолета – каза Жоашен. – Мама отскоро ме пуска да пресичам сам улицата.

– Не искаме страхливци сред Непобедимите!... – изкрещя Жофроя.

Тогавя Жоашен се разлюти страшно, каза, че това вече е прекалено, че той е най-храбрият от всички и че щом като е така, си тръгва, обаче горчиво ще съжаляват. И после си тръгна.

– Несломима смелост? – попита Клотер.

– Не! – отвърна Алсест, похапвайки кифличка с шоколад.

– Всички в колата – разпореди Жофроа, – ще обсъждаме нашите тайни планове.

Аз бях адски доволен, много обичам да се качвам в колата, нищо че пружините, които стърчат от седалките, бодат, също като на канапето у дома в хола, онова, дето сега е на тавана, понеже мама каза, че е срамота, и татко купи ново.

– Навит съм да се качим в колата – рече Рюфюс, – ако аз седна зад волана и карам.

– Не, това е мястото на главатаря – отвърна Жофроа.

– Ти си главатар, колкото и аз – рече Рюфюс, – прав беше Йод; мязаш на палячо, както си маскиран!...

– Завистник, ето какъв си – каза Жофроа.

– Добре тогава! Щом е така – рече Рюфюс, – ще направя друга тайна банда и ще разпердушиним твоята тайна банда, и ние ще отидем в Америка заради историята със сирачето.

– Не, господинчо – развика се Жофроа, – сирачето си е наше, а не ваше, намерете си друго сираче... ама не, сериозно!...

– Ще видим – каза Рюфюс и си тръгна.

– Неукротима! – извика Клотер. – Сетих се. Неукротима!

– Стой – каза Алсест, – не мърдай... – и после Алсест се приближи към нас. – Каква беше паролата? – попита той.

– Каква? – изкрещя Жофроа. – Не се сещаш за паролата?

– Ми не, чудо голямо – рече Алсест, – заради този тъпчо Клотер, който все нещо ми приказва, вече не си я спомням...

Жофроа беше бесен.

– Няма що, хубава банда на Непобедимите – каза, – вие не сте Непобедими, а некадърни!...

– Какви? – попита Алсест.

Клотер се приближи.

– При това положение мога ли да вляза, или не? – рече.

Жофроа хвърли шапката си на земята.

– Нямах право да влезеш. Не си казал паролата. Една тайна банда трябва да има парола, като в книгата! Който не знае паролата е шпионин!...

– Да не мислиш – кресна Алсест, – че ще стоя тук да му слушам глупостите на Клотер, дето ми ги дрънка!... Между другото, вече нямам нищичко за ядене. Налага се да си ходя у дома, иначе ще закъснея за следобедната закуска.

И Алсест си тръгна.

– Не ми е нужно твоео позволение, за да вляза тук – рече Клотер на Жофроа. – Пущинакът не е твой!... Всеки може да влезе тук, даже шпионите!

– Писна ми вече!... Щом е така, влезте всички!... – изкрещя Жофроа и се разплака под маската. – Ама вярно не умеете да играете! Ще си направя сам банда на Непобедимите! Не говоря вече с вас!...

Останахме само двамата, Клотер и аз. Тогава му казах паролата – така вече не беше шпионин и си поиграхме на топчета.

Беше бомба хрумването на Жофроа да си направим банда. Спечелих три топчета!...

Училищният стол

В училище има стол и някои се хранят там, викат им „полупансионери“. Аз и другите приятелчета си ходим за обяд вкъщи. Единствен Йод остава в училище, понеже живее доста далеч.

Затова се учудих и не ми стана приятно, когато татко и мама ми казаха вчера, че ще обядвам в училище днес.

– Налага се татко и аз да пътуваме утре – каза ми мама – и ще отсъстваме кажи-речи целия ден. Затова си помислихме, миличко, да обядваш само този път в училище.

Аз се разплаках и взех да крещя, че няма да обядвам в училище, че е ужасно, че със сигурност храната е много гадна и не искам цял ден да не си покажа носа от училище и че ако ме накарат насила, ще се поболея, ще напусна дома, ще умра и всички адски ще съжаляват.